

[Udenrigsministeren.]

tion. Dertil kan svares, at hidtil har Norge og Belgien og i de sidste Dage tillige Svejts og Sverige ratificeret. Dernæst foreligger der Meddelelse om, at følgende Stater har til Hensigt at ratificere: England, Frankrig, Italien, Holland og Finland. Hertil kan jeg føje, at ved det Delegeretmøde, der fornylig holdtes i Genève, rettede Folkeforbundet gennem en Resolution, der først blev behandlet i et dertil bestemt Udvalg og siden drøftet af selve Delegeretforsamlingen, en meget, meget stærk Henvendelse til alle interesserede Stater — herved tænker man i første Række paa de europæiske — om en Ratifikation saa hurtigt som overhovedet muligt for dem. Dette Krav fra Folkeforbundets Myndigheders Side blev fremsat efter særlig Tilskyndelse af Frankrig og England, der under Forhandlingerne paa det allerstærkeste støttede det store Forsøg, som efter deres Mening her blev gjort paa at forberede en sundere økonomisk Politik i Europa end den, Tiaaret efter Krigen har været Vidne til.

Ærede Medlemmer vil se, at blandt de Stater, som enten har ratificeret, eller fra hvilke der foreligger Meddelelse om, at de agter at ratificere, er hele den Gruppe af europæiske Stater, med hvilke vi i store Træk plejer at samarbejde paa det toldpolitiske Omraade. Der er England, hvis toldpolitiske Stilling vi altid lægger og maa lægge ganske særegen Vægt paa her i Danmark, og der er tillige de tre Lande, med hvilke der for Danmarks Vedkommende er et spirende Samarbejde i Gang med Hensyn til hele den internationale Toldpolitik. Endelig er der Belgien, som antagelig ogsaa vil komme til at deltage i dette Samarbejde.

For Tysklands Vedkommende foreligger der ikke i Øjeblikket Oplysning om, hvilken Beslutning man til syvende og sidst vil tage, og det er i og for sig forstaaeligt i Betragtning af den politiske Situation, der i Øjeblikket hersker i Tyskland. Man maa regne med, at Beslutninger i et saadant Spørgsmaal først vil blive taget i allersidste Øjeblik. Men, som sagt, den Gruppe af Stater, vi sædvanligt følger med i den internationale Politik, staar samlet om Ratifikationen. Konventionen har da ogsaa vundet Tilslutning hos et meget stort Flertal i det andet høje Ting, og jeg skal hermed anbefale den til velvillig Behandling i dette høje Ting, idet jeg udtaler Ønsket om, at Behandlingen maa blive saa hurtig, at det vil være muligt, at de danske Ratifikationsdokumenter kan foreligge i Genève før den i Konventionen fastsatte Tid: den 1. November.

Jefsen Christensen: Skønt det nu er 12 Aar, siden Verdenskrigen fandt sin Afslutning, har hele Europa dog siden da lidt økonomisk under dens Virkninger og gør det fremdeles. Først gav Mangelen paa økonomisk Ligevægt efter Krigen sig Udtryk i Valutakriser i næsten alle Lande. Mangfoldige skolede Hjerner blev sat i Virksomhed for paa dybsindig Maade at finde Aarsag og Virkning og Midler til at standse Valutaens Fald og føre den frem til paa ny at blive en fast Værdimaaler i Handel og Vandel. Det gik imidlertid saadan, at jo flere Kunster man fandt paa, jo værre blev det, indtil man endelig faldt tilbage til det eneste naturlige, nemlig paa ny at binde Pengeseddelen til en fast Værdimaaler og gøre de seddeludstedende Banker ansvarlige for Værdiernes Tilstedeværelse. Det viste sig den Gang, at det mest ligefremme, det mest naturlige og ligetil ogsaa var det eneste holdbare Middel til at genrejse den faldne Valuta og f. Eks. her i Landet til at forandre Kronen fra at være en upaalidelig og lunefuldt Tjener i Erhvervslivet til paa ny efter Omstændighederne at blive en habil Værdimaaler. Det skortede den Gang heller ikke i dette Land paa Forslag om en kunstig Genrejsning af vor Valuta. Der var nogle, som slet ikke vilde være med til den Ordning, der blev truffet: den var ikke i Overensstemmelse med Teorierne i visse Kredse, dertil var den for naturlig. Der er vel imidlertid ikke ret mange i dette Land, som ikke nu kan se, at det var godt for vort Land, at det ukunstlede sejrede i Valutaspørgsmaalet, selv om adskillige Enkeltmennesker den Dag i Dag maa lide haardt under Virkningerne af Valutaens Svingninger den Gang.

I Dag er det ikke en Valutakrise, der staar paa Dagsordenen i den økonomiske Verden, men en Erhvervs- og Produktionskrise, der melder sig med stigende Styrke, særlig i Europa. Den har mange Aarsager, som dens Hovedaarsag maa vel dog ligesom Valutakrisens i sin Tid søges i den Uligevægt i alle økonomiske Forhold, som Verdenskrigen forvoldte. De enkelte Landes Parlater beskæftiger sig med Vanskelighederne, der holdes internationale Konferencer om Problemerne, og straks ser vi det samme Spil igen; man vil i de enkelte Stater ad kunstig Vej raade Bod paa de Ulykker, som man burde kunne enes om at afhjælpe paa en naturlig Maade i Samarbejdets Aand. I Stedet for at hjælpe de forskellige Landes forskelligartede Erhverv til den fristes mulige Vareudveksling alt efter Landenes Behov og Struktur og Købe-